

Ob tokratnem srečanju s plastikami in reliefi slovenskega kiparja Boštjana Putriha se ob seznanjanju z njegovo ustvarjalnostjo soočamo hkrati tudi z eno tistih zanimivih dilem, ki so v sodobnem umetniškem svetu še kako prisotne. Gre za vprašanje tradicije in družinskega izročila.

Danes je kipar Boštjan Putrih že uveljavljen in priznan slovenski umetnik srednje generacije. Tržišče njegovega kiparstva ne temelji na posnemanju in obnavljanju realnega predmetnega, vidnega sveta, ampak je zaradi konstrukcijske zasnove sodobno abstraktno, asociativno simbolično. S takšnim kiparstvom tipa avtor v neznanu in odkriva nova spoznanja in se tako nedvomno oddaljuje od tradicije in kiparske klasike, ki jo je med obema vojnama in takoj v letih po vojni odlično zastopal njegov oče, priznan slovenski kipar in tudi profesor na novo ustanovljeni ljubljanski likovni akademiji, Karel Putrih. Družinsko okolje je za rast in razvoj vsakega umetnika še kako pomembno in tako se zdi tudi pri Boštjanu Putrihu nedvomno velik odmik od domače realistične tradicije odločilnega pomena v osamosvajanju in utrjevanju njegove ustvarjalne miselnosti.

Kiparski svet Boštjana Putriha izhaja in tudi mora izhajati iz modernega pojmovanja ciljev in nalog likovnega oblikovanja in oplemenitenja našega vsakdneva. Umetnik živi za svoj čas in tako je zamišljen njegov kiparski svet za urbano sodobno oblikovane prostorske dimenzije. Kovinsko skulpturo Boštjana Putriha si moramo dejansko predstavljati nekajkrat povečano, prav do gigantskih razmerij, ko bi s svojo napetostjo in hladnostjo gladke metalne površine ustvarila vzdušje, ki ga nakazuje tudi že v sedanjem obsegu, vzdušje, ki ga lahko le bolj slutimo kot pa že poznamo. Čeprav je ta skulptura nova v svoji vsebini in obliki in je provokativna, v primerjavi z že znanim ni tuja in je tudi estetsko sprejemljiva; združujejo in menjavajo se geometrijsko čiste, npr. valjaste oblike, z organsko polnimi, spreminjajočimi se formami, včasih krilato razprostirajoče se v prostor. Putrihova skulptura izžareva svojo moč namreč prav v napetosti in gladkosti površine, ki jo sicer dinamično razpirajo s celoto logično povezujoča se mozaična jedra.

Povezavo s svetom energije in moči, s spreminjanjem, nakazujejo taista mozaična jedra tudi v Putrihových reliefih, ki so nedvomno spreten poskus širjenja njegovega kiparskega področja. Ti reliefi so kot slike, samo da se s prefinjeno prelivajočo se kiparsko modelacijo iluzionistično odpirajo v prostor in sugerirajo s tem ponovno že omenjeno občutje fantastike, tokrat obogatenege že z lebdečo podobo, obličjem človeka.

Mirko Juteršek